

Kedves Kollégák!

Fájdalmas felismerés született bennem. Az, hogy **nem tudom, mit mondjak.**

Mert vannak helyzetek, amikor **a szavak már nem találnak célba.**

Vannak helyzetek, amikor **a beszédnek már nincs ereje.**

Vannak helyzetek, amikor **a mondatok már nem tudják kifejezni azt, amit legbelül érzünk.**

És bár úgy állunk itt, hogy torkunk szakadtából kiálthatnánk, mégsem tesszük.

Nem tesszük, mert ...

Mert mi már mindent elmondtunk!

Elmondtuk a nyomorunkat, a kilátástalanságunkat, a reménytelenségünket.

Elmondtuk a kétségeinket, elmondtuk a félelmeinket.

Elmondtuk, hogy a létminimum alatt van az átlagbérünk.

Elmondtuk, hogy a létbizonytalanság sok-sok kollégánkat napi szinten fenyegeti.

Elmondtuk, hogy megbecsülés nélkül nem lesz, aki itt maradjon és dolgozzon.

Elmondtuk, hogy elveszik tőlünk a jól végzett munka örömét.

Elmondtuk, hogy az ágazat **mind a 93 ezer** tagjának szüksége van a megbecsülésére.

De azt is elmondtuk, hogy fontos nekünk a munkánk és szeretnénk azt jól elvégezni.

Hogy aki a szociális ágazatban eddig a pályán maradt az hivatásának tekinti a szakmáját, annak fontos érték az ember.

Mert miről szól a mi munkánk?

Az emberről. Nem általában az emberekről, hanem Pistikéről, Piroskáról, Józsiról és Éváról meg Kati néniről és Béla bácsiról.

Róluk, akik ma ebben társadalomban a legkiszolgáltatottabbak, **akiknek a szavazatáért nem hajol le a hatalom.**

Mi úgy küzdünk a súlyos társadalmi jelenségekkel, hogy közben ezekért a végtelenül kiszolgáltatott, válságban lévő emberekért dolgozunk!

Mi a **szegénység ellen** küzdünk és **nem a szegények ellen!**

Mi a **hajléktalanság ellen** küzdünk és **nem a hajléktalanok ellen!**

Mi a saját és családunk gazdasági **kivándorlása** ellen küzdünk és **nem a gazdasági bevándorlók ellen!**

Vajon ezért nem vagyunk elég jók a hatalomnak?

Nekünk már nincs mit mondanunk.

Nincs mit mondanunk, ha a szociális ágazat felelős államtitkára úgy nyilatkozik, **nem érzi kudarcnak, hogy a kormány újabb több hetes tologatás után levette a napirendről a szakma béremelési terveit, és az ágazat életpálya-modelljéről sem születik egyhamar döntés.**

Nekünk már nincs mit mondanunk,

ha azt mondja az ágazatért felelős államtitkár, hogy ma „ebben az ágazatban nagyon sokan dolgoznak, akiket emberek közelébe sem lenne szabad engedni, nemhogy szociális munkára.

Ezt rólunk mondtá, rólad és rólad, **aki kitartottál éhbérért a hivatásodban.**

És még azt is mondta az államtitkár, hogy „Ez a következménye annak, amikor egy szakmát hosszú távon leértékelnek.”

Most nem ezt folytatják?

És akkor itt ----- véget ér a párbeszéd!

Ezért arra kérek benneteket **fél percre hallgassunk el!** Több ezer ember dermesztő csöndjébe **sűrítjük be minden panaszunkat, minden keserűségünket.** Maradjunk most néma csendben és mutassuk meg a csend erejét!

És most együtt kiáltunk: Elég volt!

Elég volt a hazugságokból és a hitegetésből.

Elég volt az ámításból!

Elég volt a becsapásból!

Elég volt a megosztásból!

Kollégák! Barátaim!

Elég volt a felesleges beszédből! Itt a tettek ideje!

Keressük meg egymást!

Szociálisok, egészségügyiek, pedagógusok, rendvédelmieket, vasutasok, vegyészek!

Magyar munkavállalók!

Fogjunk össze, együtt mutassunk erőt, hogy elérhessük a céljainkat, mert elég volt a becsapásból és a kisemmizésünkből!!!

A beszédet 2015. május 29-én a „Becsapva és kisemmizve!” elnevezésű szociális ágazati demonstráción mondta: Varga Andrea az Autonóm Területi Szakszervezet elnöke